

Döbrentei Kornél

Helsinki Hősei

Az alábbi versobeliszk állíttatik az Arany-csapat Alapítvány kezdeményezésére, az 1952-es olimpián kimagasló teljesítményt nyújtó magyar olimpikonok tiszteletére.

Válságos időkben tartsd meg bennünk s óvd a hitet, Helsinki!
Önbecsülésünk kikezdték álságos erők, sok megcsappant hitelű, senki.
Voltál próbaküszöb, olümposzi csúcs: íme előttünk a bizonyság,
képes szállani gátakon által, fölélni nemes célt, a magyarság.
Megroppantni gerincét nem hagyta soha, sem azt, hogy megalázzák.
Amnézia sújtottak az ifjak, géntudatuk izzítani lét-kötelesség,
önvédelmi ösztönük riadóra ha nem kész, őket is egyként levadásszák.
Történelmi abortusz a csatavesztés, vigyázzunk, példánk ne kövessék.
Jobb sorsra érdemesült, ám emlékezetét vesztő fiatalság sorjázik utánunk.
Ennyire rontva lenne a volna? Összekavarták, nem tudja, mit érez,
akkor verslábakon kell iramítani vissza a nemzeti részhez!
El kellett volna ordítanunk, miféle az eszme, amit szívből utálunk,
Könnyelmün feledő népnek, minő léha jövőendő adatik még?
Bűnünk, gyávák voltunk vagy kora-bátrak a lényegit adni tovább,
cinkosságunk megbénít, a néma, a szolgálai görnyedezés pedig hétrét...
nem csekélyke teher megbírni lebágyadt merszünk ódiúmat.

Jókor-időben, ha továbbadjuk a tudásunk, megértik az ivadékok.
Gyúrattunk röge-vén, úrbeli elemekből, vajh mi a titka,
melyből vétettünk, a rejtélyes anyagnak, elegy, misztika, mely realista,
nem fedheti fel csupaszra csupált, primitív, érdeki ész-ok:
eggyé olvad a tényi való, meg a ballada, monda, rege és a legenda.
Népi mesékben igazság: legkisebb fiú mindig a győztes,
hétfejű sárkányt meg a bábát, a vasorrút elemészti gyehenna,
megbontni szülőföldünk trancsírozva se tudják, mivel őstest:
látván látva szemünkkel mégis olyan, mint hamvakkal teli urna.
Lelket lehelni belénk nem sikerül, ha a sár ihlet nélküli gyurma?

DÖBRENTÉI KORNÉL (1946) költő, a Magyar Művészeti Akadémia rendes tagja. A *Hitel* szépirodalmi rovatát 1992 és 2006 között szerkesztette. Utóbbi kötete: *Hosszú versek virradása* (2019).

Nimród-fik, Hunor és a Magor, Csodaszarvast konokon űzi, nyilazza,
nyílhegy ütötte a távlat, s óperenciás tengeri mélység, márvánnyal kirakottan,
elvégették a vadászok, ám támadhat kedvük még a vigaszra,
mert bekeríti királyi vadunk, hegykoszorús Kárpáthaza-katlan.

Immár hetven éve, nem lankadva ragyogsz át az időn Helsinki,
emléked, míg magyar él kerek e világon, soha nem vész ki,
túlmutat ez éremtáblán, eget ostromló, dobogós helyezésen:
16 arany, számos ezüst meg a bronzok, minekünk ennyi a Minden.
Egykoron háromszáz spártai mire volt képes a honáért megcselekedni?
Kis lélekszámmal, mi meg azt, mint lehet fényesen megnyerni a békét,
évszázadok óta tart a muszáj: élbolyban kell művelnie létét,
gyérülünk, mártíri halálunk váltsa vitézi, merész lélegezéssel a Lenni!
Rendre előzve a számos, öngőgjébe megfűledt, talmi hatalmat,
mit követünk, miféle vadmadarat terelő égi sugalmat,
sártekét hálóként begyökérzi, akár a palánta rögöt, a magyarság,
irtják, űzik, mert képes a lehetetlent megtehetővé alakítani át.
Félik, kiderül, mióta vándorolunk, messze a messziretől,
jászolnak jó birkatanyától, báránnyal lelegelt menny pereméről,
hétmérföldet lépő mesebeli csizmával sem érnek utol minket,
boldoggá nem avatnak, de porba tiporni akarják a hitünket,
törtetve törekvő könyököknek nagyobb a becse, mint imázsamolyi térdnek?
Elbizakodva remélik, a csángó Babba Mária hatalma se véd meg.
Düh-tolulással a föld, kipusztulással fenyeget, smasszeresen durva,
számúztak kispadra megint, de a zászlónk színe szívünkben megfogán újra,
élő sejtként működik, magzaterővel eredt meg a testben,
így maradtunk eleve elrendelt, arkangyali őrizetben.

Küzdőtérre kiállnak, rendkívüli klasszisaink, a keményen magyar, konok,
jellemerős, nem tántorodó, máig sziklaszilárd olimpikonok,
győzni tanítanak, nyerni jövőt, hogyan legyünk, lehetünk szabadok,
fároszi fénnel lüktetik rendelt sorsunk ezeréves bús igazát:
glóbuszi fősodor mi vagyunk, jutni tovább többesélyes vigaszág
hátramosztóktól hemzseg a világ, virtussal csakazértis előre, magyarok,
csillag-göröngybe el ne botoljunk, Csaba herceg se szokott a Tejúton,
hágva hegyet, lépve a lőtöt, meghökölni tilos, most feleúton.
Halhatatlan gyámolaink járnak előttünk, vénájukban végre fölébredt,
szittyák, szkíták, hunok, sumérok, besenyők, kabarok s a kunok vére megéledt:
Papp Laci öklét, ha lesújtani emelte, Botond buzogánya csapott le a Vaskapura,

Toldi avagy Kinizsi malomköve szállt át a horizonton, érkezve ki tudja hova,
surrogva, süvítve a messzit emésztí a Csermák kalapácsa,
röpke szabadság, leszakadt róla a sarló, kényszerű címeri társa.

Vasrács, vasfüggöny, vastaps, a gumipitypangnak naftalin szaga van,
s DDT-por adórú gyerekkor, koponyák-hegye-trónon antikrisztusi Sztalin,
és kommunista aprószentek alatta farának, leskődnek kancsalian,
föllógatottak nem kérődzenek belógatott műeszmecsalin.

Hályogos szemragyogással, mint a suviksz, fényesre ki bámult szeleket?
Nem csinált az agyában elsöprő huzatot, Szabadnép félórát vezetett.
Megcsúfolva a zászlónk, gányolva a címer, s tanki garancia rá: egy az akol,
szélesnyomtávú síneken barbár horda le-föl zakatol.

Történelmi a pást, tétre menőn küzdenek a vívók, lebírni mumust,
Gerevich, Kárpáti, Kovács beviszik a jóvátételi tust.
És birkózik Szilvássy meg a Hódos, rabigába kötött, szigorú a fogás
virtusuk ősi, szabadulni elég, csípőből nagyívú dobás,
hitte a tornakirálynő Keleti, zord, földbe marasztó kalodából
életes szaltóval, amely nem a mortále, szerencse-segítve kilábol,
s tudta Korondi, nem véd diktatúra kegye, felemás itt is a korlát,
árnyékok, bár szentüljön le a Nap, törvényesen nem lépheted át.

Visszaállítatott mégis, régi dicsőségünk, a magyar nimbusz,
fel jögerősen zengett a Rákosi által leselejtezni kívánt nemzeti himnusz,
néktek, erkölcsi ganék, nehezen állt rá pöce-szagú szátok,
nemzetközi nótára nyitottabb fals fületek, hamis proletárok,
hörcsögi pofazacskótok nem lappasztotta le szégyen, zsarnoki latrok,
kártékonyan éltetek, de arról nem szólt a fáma, hogy még ki se haltok.

Kúszik föl a trikolor, mint rakéta, mennyei térségeken is túlra,
virradás a szemünkben, könnyekből rózsafüzér, s hiszünk a Turulban,
Hajrá vízilabda: Bolvári, Gyarmati, Szívós, Markovits, fineszes Kárpáti Gyuri
meg a többi nagyformátumú társ, megveri, olykor kínlódva ugyan, riválisait,
öttusázóinkat közös akarat abroncsa egybeköti, nincs ki őket egy-kettőre legyűri.
Női úszók, Székely, a Szőke, s négyszáz gyorsan a váltónk győzelemre hasít,
ó, fenomének, anyatigrisként küzdők, Ti vagytok a kecs, honi lányok,
ám, törekenyek nem, a tartást sem Krupszkaja, Zrínyi Nagyasszony hagyta reátok.

Nincs zuga földnek, hova el ne jutott volna a hír: van Aranycsapatunk!
Bár kicsiny lélekszámú a népünk, mégis korszak-zseniket adunk:

pápista Grosics, Hidegkuti, Bozsik, Kocsis, Puskás Öcsi, csámpa Czibor,
néhány Európa-klasszis társsal kiegészülve mindenkit a pázsitba tipor.

Legendájukban stoplis csukával karcolt rovásírásos üzenet van:
új időszámítás velünk kezdődött el, az emberiségnek oly szent fociban.

Minden érem, nemcsak emberi érdem, de malaszttal teli ostya,
15 milliónyi magyar közt az üdvöt a krisztusi kegy egyenlően elosztja.

Nem jutna elég? Legyen ez a megváltás misztériumának a gondja,

Helsinkihez méltón, mint hajdan esett meg, a Kenyért megszorítja.

Hirdesse a versobelisztk, szilárd a hitünk, s nem leszünk se labanccá, se törökké,
hirdesse idők végezetéig, maradunk magyarok, maradunk örökkön örökké.

Majoros Áron Zsolt: Koncentráció (2019, inox, 90x77x46cm)